

Επιτάφιος: Ελπίδα Αναστάσεως

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)



Πώς να κατανοήσει κανείς το μυστήριο του θανάτου; Κι όταν ο θάνατος κυριάρχησε στο Θεό μας, ποια λογική μπορεί να εξηγήσει το όντως τούτο μυστήριο;

«Ἡ Ζωή ἐν τάφῳ»! Ο Ιησούς Χριστός, ο «ἀναβαλλόμενος τό φῶς ὡσπερ ἱμάτιον», να βρίσκεται ενώπιόν μας «νεκρός, γυμνός, ἄταφος», ἀναμένοντας «εὐσυμπάθητον θρῆνον». Δικαιολογημένα, μέσα από την έκσταση που προκαλεί το γεγονός, διερωτούμαστε με τον υμνωδό: «πῶς σέ κηδεύσω, Θεέ μου; Ἦ πῶς συνδόσιν εἰλήσω; Ποίαις χερσί δέ προσαύσω τό σόν ἀκήρατον σῶμα; ἤ ποία ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ, οἰκτίρμον;»

Ὅσο και να θέλουμε να κατανοήσουμε ὅσα ακούμε την Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα στην Εκκλησία, δεν θα μπορέσουμε. Ὅχι μόνο γιατί οι περισσότεροι δεν καταλαβαίνουμε τα λόγια των ακολουθιών αλλά και γιατί τα ὅσα μας παρουσιάζονται υπερβαίνουν τη λογική και τις αισθήσεις μας. Τα Πάθη του Ιησού

«επί Ποντίου Πιλάτου», αν και ανήκουν στην ιστορία ως γεγονότα, βιώνονται εδώ και τώρα στους ιερούς ναούς ως μνήμη και ανάμνηση.

Ωστόσο, η προσωπική εμπειρία του πόνου που προκαλεί η απόρριψη των ανθρώπων, η απογοήτευση από τα έργα μας, η σιωπή του Θεού, το «περίλυπον τῆς ψυχῆς ἕως θανάτου», δίνει μια πιο δυνατή γνώση των παθημάτων του Κυρίου και κατανοούνται τα λόγια Του:

-«Αυτή τη νύκτα όλοι σας θα χάσετε την εμπιστοσύνη σας σ' εμένα».

-«Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μ' εγκατέλειψες;»

-«Πατέρα μου, αν είναι δυνατό, ας μην πω αυτό το ποτήρι. Όμως, ας μη γίνει το δικό μου θέλημα, αλλά το δικό σου».

Ξέρουμε ότι η ζωή μας έχει δοκιμασίες και πόνο, κάποτε πολύ οδυνηρό και αβάστακτο. Αισθανόμαστε το σταυρό μας ασήκωτο και, όπως του Ιησού, λυγίζουμε και αναζητούμε Κυρηναίο «για να τον σηκώσει».

Το «γιατί σε μένα, Θεέ μου;» δεν μπορεί να το πεις του Θεού σου. Θα σου δείξει «τούς έμπυσμους, τά ραπίσματα, τά κολαφίσματα, τάς ὕβρεις, τούς γέλωτας, τήν πορφυράν χλαίναν, τόν κάλαμον, τόν σπόγγον, τό ὄξος, τούς ἥλους, τήν λόγχην, καί, πρό πάντων, τόν σταυρόν καί τό θάνατον».

Ο δικός μας Θεός δεν είναι αυτός των φιλοσόφων και των θρησκειών. Δεν είναι της θεωρίας και της απαίτησης. Δεν ζητά θυσίες, θυσιάζεται. Δεν περιμένει εμάς να πάμε σ' Εκείνον, έρχεται σε μας. Δεν απαιτεί το θάνατό μας, πεθαίνει για μας.

«Προσκυνοῦμεν σου τά πάθη, Χριστέ!». Προσκυνούμε τη χωρίς όρια αγάπη σου σε μας, τη μέχρι θανάτου συγκατάβασή σου!

Επιτάφιος! Τα λουλούδια να περιβάλλουν το νεκρό σώμα του Θεανθρώπου Κυρίου μας, δείχνοντας έτσι πώς, ακόμα και στο θάνατο, υπάρχει ελπίδα. Γιατί από εκεί πέρασε ο νικητής του θανάτου.

Στηριγμένοι στο Χριστό, που πέθανε και ανέστη, καμιά δοκιμασία, κανένας πόνος ψυχής τε και σώματος, κανένας άνθρωπος όσο μοχθηρός και να είναι απέναντί μας, δεν μπορούν να διαλύσουν και να εξαφανίσουν την ύπαρξή μας.

Προσκυνώντας την εικόνα του Κυρίου μας στον επιτάφιο, ας δεχτούμε με ταπείνωση το δικό μας σταυρό, ας Τον εμπιστευτούμε κι ας Τον παρακαλέσουμε να μας δώσει υπομονή, υπακοή στο σχέδιό Του για μας κι ελπίδα αναστάσεως.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com